

Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) skal jeg gøre den Indrømmelse, at jeg maaske før ikke nævnte, at der ogsaa indenfor Partiet Venstre var Medlemmer, som havde sluttet sig til Tanken om Udvalget, men langt den største Del af Venstre mener ikke at kunne gaa med til det ud fra de anførte Motiver. Naar der indenfor vort Parti som næsten altid ved Behandlingen af kirkelige Sager her paa Rigsdagen er enkelte, der tager Særstandpunkt, finder jeg, at dette er Udtryk for, at Partiet har en saadan aandelig Frihed indenfor sine Rækker, at vore Medlemmer her kan tage hver især det Standpunkt, som svarer til det enkelte Medlems personlige Opfattelse.

Det ærede Medlem talte om „den store Tale“, jeg havde holdt. Jeg ved ikke, om det skal forstaas som en Kompliment. Det havde glædet mig mere, hvis det ærede Medlem havde sagt, at det var en god Tale; men det fandt han øjensynlig ikke, idet han sagde, at Venstre vilde ingenting. Senere i sin Tale udtalte det ærede Medlem dog, at Venstre vil Ro og vil værne om Lovene af 1922. Det glæder mig, at det ærede Medlem dog har faaet saa meget fat paa Meningen i min Tale, at han huskede disse to Ting, for det er netop Hovedpunktet i vor Stilling, at vi vil Ro om Kirkens Forhold. Derfor vil vi ogsaa have, at Kirken skal passe sit og Staten sit, hvilket vil sige, at man fremdeles, som det har været Skik her i Danmark, skal have det saadan, at Staten saa vidt muligt lader Kirkens indre Forhold passe sig selv og ikke blander sig deri; men lader Kirken leve sit rolige Liv og kun administrerer de ydre Spørgsmaal. Venstre vil værne om Lovene af 1922. Ja, det er rigtigt, men det er slet ikke at ville ingenting. Tværtimod, vi ser det som det mest frugtbare, som det for Folkekirken mest udviklende, om vi i Øjeblikket kunde blive fri for Drøftelser i Udvalg, saa at Menighederne kunde leve sig ind i og praktisere Lovgivningen af 1922.

Det ærede Medlem udtalte, at jeg var fuldstændig ved Siden af, da jeg begyndte at tale om de store kirkelige Arbejder, som for Tiden praktiseres gennem ydre Mission og dansk Kirke i Udlandet o. s. v. Som om jeg havde udtalt et eneste Ord om, at dette Udvalg skulde lægge dem Hindringer i Vejen. Her tror jeg rigtignok, at det er det ærede Medlem, der er fuldstændig ved Siden af — i hvert Tilfælde har han ikke faaet fat paa den Traad, som jeg søgte at spinde. Om Traaden har været daarlig, eller det ærede Medlem ikke har kunnet

finde den, ved jeg ikke, men i hvert Tilfælde er han ved Siden af. Som Bevis for, at den danske Folkekirke var levedygtig og bestandig kunde fremvise Knopskydninger og en indre Kraft, der gav sig Udslag i Initiativ paa forskellig Maade, pegede jeg paa disse forskellige kirkelige Arbejder, der er Udtryk for, at det ikke er en gammel, forældet Kirke, som trænger til at pakke sammen og lægges til Side.

Jeg skal ikke forlænge denne Debat. Jeg maa stadig fremhæve som Hovedparten af Venstres Synspunkt i denne Sag, at vi ikke anser et saadant Udvalgsarbejde for lykkeligt for vor danske Folkekirke og derfor ikke kan arbejde med derpaa.

Kirkeministeren (Dahl): Jeg har kun et Par Bemærkninger til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det, at det er svært for en Kirkeminister at træffe sit Valg og staa i en vanskelig Situation, ikke kan være Grund nok til at nedsætte et saadant Udvalg. Nej, det kan det ikke. Jeg fremhævede det ogsaa kun som et Bimoment. Men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem — det ærede Medlem har jo en hel Del Forbindelse med Kirken —, om hun tror, at Kirken føler sig tryk ved den Stilling, at dens inderste Livsinteresser er afhængige af en politisk Ministers Valg. Jeg synes ikke, Motiverne er saa forskellige for de to Partier, som har sluttet sig til dette Forslag, thi begge Partier vil fremad mod Vejen til det Maal, at Kirken faar sit og Staten faar sit, at Kirken bliver fri og Staten bliver fri; og det er jo ogsaa det, det ærede Medlem vil, det har hun selv givet Udtryk her i Dag. Hvorfor vil det ærede Medlem saa ikke være med til at underkaste disse Spørgsmaal en Drøftelse i et Udvalg? Udvalget har jo ingen som helst Myndighed til at træffe Afgørelse, det er Rigsdagen, som til sin Tid maa træffe en Afgørelse.

Naar det ærede Medlem taler saa smukt om Livsrørelserne indenfor Folkekirken, kan jeg fuldt ud underskrive disse Udtalelser, men det er dog saadan, at saa længe der er forholdsvis Stillehed og Ro, rustet man sig til Kampen. Hvis man ser Vanskeligheder, saa gør man, hvad man kan, for at møde disse Vanskeligheder, naar de kommer. Det er det, der er tilsigtet med Nedsættelsen af dette Udvalg: at det under forholdsvis rolige Forhold indenfor Kirken søger at drøfte og klarlægge, hvorledes det indbyrdes Forhold er mellem Staten og Kirken, ser, paa